

Sorgen skal bli til glede

¹⁶ Om en liten stund ser dere meg ikke lenger, men om en liten stund igjen skal dere se meg.» ¹⁷ Da sa noen av disiplene hans til hverandre: «Hva mener han med å si: ‘Om en liten stund ser dere meg ikke lenger, men om en liten stund igjen skal dere se meg’ og: ‘Jeg går til Far’? ¹⁸ Hva mener han med ‘om en liten stund’? Vi skjønner ikke hva han snakker om.» ¹⁹ Jesus visste at de ville spørre ham, og han sa: «Snakker dere om det jeg sa: ‘Om en liten stund ser dere meg ikke lenger, men om en liten stund igjen skal dere se meg’? ²⁰ Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Dere skal gråte og klage, men verden skal glede seg. Dere skal sørge, men sorgen skal bli forvandlet til glede. ²¹ Når en kvinne skal føde, er hun engstelig, for hennes time er kommet. Men når barnet er født, har hun glemt smertene i sin glede over at et menneske er kommet til verden. ²² Også dere er engstelige nå. Men jeg skal se dere igjen, og hjertet deres skal glede seg, og ingen skal ta gleden fra dere.

Det er bestandig spennende å høre en gåte som en ikke har hørt før. Og så er det tilsvarende frustrerende når en ikke klarer å løse gåten, og en er avhengig av at den som stiller gåten også forteller oss svaret. Gåten er: Hva er det dere ser nå, men som skal bli borte og om en liten vil synes igjen? Jeg synes det er litt morsomt å få beskrevet disiplenes frustrasjon over det de oppfattet som en gåte. Hva er det Jesus mener – og liksom en som har fortalt en litt for vanskelig gåte, så kommer Jesus til dem med et: Jada – jeg skal fortelle hva dette betyr. Så forteller ikke historien om disiplene ble noe klokere over svaret. Men for oss så gir svaret mening. Vi er i påsketiden, og for oss er det ikke vanskelig å skjønne at det Jesus referer til er hans egen død og oppstandelse. Hvor det først blir gråt og klage over det som er borte, før sorgen forvandles til glede og disiplene igjen får møte sin Herre og mester.

Jesus bruker en fødende kvinne som eksempel på engstelse og sorg som forvandles til glede. Det er fasinerende – for det er vel ingenting som er mere jordnært og virkelig som en fødsel. Ikke uten grunn at en fødselshjelpere heter jordmor. Jeg tror på ingen måte at dette er tilfeldig. Fødselen som skaper nytt liv – fødselen som starten på noe nytt – fødselen som nyskapelse. Det passer godt med hendelsene den første påsken. Starten på en kontinuerlig nyskapelse, hvor Jesus ikke hadde forlatt, men fortsatt var til stede. De nedbrutte disiplene som gikk fra engstelse, gråt og klage – til glede og kraft.

I ett menneskeliv så er det bevegelse mellom nettop gråt/klage og glede. Vi vandrer mellom glede og sorg – og de mest heldige av oss kan se tilbake på et liv med mest glede. Og innimellom så kan både sorgen og klagen være nødvendige startpunkt for å gjøre noe med en vanskelig situasjon – å gjøre livet til oss selv eller andre bedre. For det er ikke slik at Jesu nyskapelse i påsken for lenge siden var en endelig hendelse. Vi har fått del i ansvaret for å være nyskapere. Vi har fått et oppdrag fra Jesus selv – om å være fødselshjelpere for mennesker som opplever engstelse og hvor livet er vanskelig.

Vi gleder oss over barna som fødes – og vi klager og gråter når de samme barna sliter og har det vondt. I dag rapporteres det stadig om mennesker og grupper av mennesker som har det vondt – og

som ikke finner ut av det. De som ikke ser mening og som opplever livet som meningsløst, tungt og vondt. Da er det ikke lett å se gleden. Da er det lett at engstelsen tar overhånd. Og barn og unge hindres av sine indre demoner fra en tidlig alder. Her har vi som kirke et samfunnsansvar. Vi har et samfunnsansvar for å hjelpe dem som ikke selv evner å hjelpe seg selv. Det kan vi bare gjøre som samfunn og som kirkesamfunn. Det diakonale – det hjelpende – det er kirkens hjerte og det skal vi alltid sette først. For vi er gitt gleden, gleden over en far i himmelen som vi tror ser til oss. Som vi tror tenker godt om oss og ivaretar oss. Igjennom troen Jesu død og oppstandelse så får vi ta del i gleden. Gleden over at vi er anerkjent som Guds barn, gleden over at kan gå med ryggen rak i trygg forvisning om at vi er god nok som vi er. Og denne gleden er vi forpliktet til å formidle til barn- og unge som i dag kjenner på mismot – som tror at de ikke er verdt noe – og som tar helt feil.

Igjennom dåpen knyttes den jordiske fødsel til den himmelske fødsel. Og engelen som henger i taket her er en flott påminnelse om dette. Med sine vinger flyr han midt i kirkerommet – men hver gang et barn døpes så kommer han ned og blir et sterkt symbol på båndet mellom himmel og jord. Vi kan til og med lage en kirkegåte av det: Hva er det som binder himmel og jord sammen med usynlig bånd? Mange vet nok, men æ skal si det: Det er Jesus selv. Han er det båndet som binder sammen. Jesus representerer både det synlige og usynlige – det usynlige gjennom båndet mellom himmel og jorda. Det synlige gjennom det oppdraget han har sendt oss ut på. Å ivareta våre medmennesker, og først og fremst de som trenger det mest. Det døpte barnet overlates i menighetens varetekt, og vi tar for hvert døpte menneske et kollektivt ansvar for å bidra til god oppvekst. Noe som igjen betyr et sterkt og godt lokalsamfunn, arbeid for miljøet, ivaretagelse av de svakeste, åpenhet for de unge. Og alt dette har jeg vært så heldig å få møtt gjennom denne uken i Vefsn.

Det handler blant annet om at vi ikke skal gjemme gleden vi har fått del i – kirken skal være synlig for folk. Og er det noe denne uken har vist så er det at folk i Vefsn er glad i kirken sin. Og nå må de få oppdage at de også hører hjemme på innsiden. Det usynlige båndet som binder dem til himmelen må bli synlige for dem – og det er vårt oppdrag å gjøre det. Gjøre båndet til himmelen synlig gjennom fellesskapet i kirken, gjennom å gjøre det gode for våre medmennesker og å delta i Herrens nattverd. Da er vi med på å gjøre det usynlige synlige – og alle mennesker kan få del i gleden, og vi kan sammen gå glade ut av kirken.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellig Ånd, som var er og blir en sann Gud fra evighet og til evighet Amen.